

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **J. P.**, zast. advokátem Mgr. Janem Hejdukem, Viktora Huga 377/4, Praha 5 – Smíchov, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2021, čj. KrÚ-48369/2021 OKSCR OKPP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 6. 6. 2022, čj. 52 A 75/2021-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce spoluvlastní rodinný dům v Městské památkové zóně Králíky. U správních orgánů se domáhal schválení dočasné výměny několika dřevěných oken za okna plastová v uličním průčelí rodinného domu. V nynějším řízení se NSS zabývá přípustností této dočasné výměny oken z hlediska zájmů státní památkové péče (§ 14 odst. 2, 3 ve spojení s § 44a odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči).

I. Vymezení věci

[2] Již na podzim roku 2012 podal žalobce žádost o „*dočasnou výměnu oken za plastová v 1. patře uličního průčelí*“ domu v Městské památkové zóně Králíky. Po dlouhých procesních peripetiích a opakovaném rušení dřívějších rozhodnutí vydal Městský úřad Králíky dne 31. 10. 2019 jako orgán státní památkové péče závazné stanovisko, podle něhož je dočasná výměna oken nepřipustná. Proti nepříznivému závaznému stanovisku se žalobce (žadatel o vydání závazného stanoviska) následně neúspěšně bránil odvoláním i žalobou podanou ke krajskému soudu.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností. V ní uplatnil následující okruhy kasačních námitek, které NSS rozvede v rámci jejich hodnocení níže:

- chybné posouzení právní povahy „vyhlášky“ Východočeského krajského národního výboru o prohlášení památkových zón ve vybraných městech a obcích Východočeského kraje a mapy památkové zóny Králíky;
- nedostatečný test proporcionality omezení vlastnického práva stěžovatele;
- městský úřad zahrnul jako podklad rozhodnutí i údaje získané z internetu, ovšem kopii internetové stránky nevložil do správního spisu;
- pochybení správních orgánů ohledně fotodokumentace a znaleckého posudku;
- nadřazení znaleckého posudku nad ostatní (zejména stěžovatelem předložené) podklady rozhodnutí a nesprávnost vyjádření Národního památkového ústavu;
- svévolný a diskriminační přístup správních orgánů, nadto v rozporu se zásadou legitimního očekávání;
- nedůvodné průtahy a nepřiměřená délka řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasil s rozsudkem krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Před věcným hodnocením kasačních bodů se NSS zabýval přezkoumatelností rozsudku krajského soudu - stěžovatel spojil námitku nepřezkoumatelnosti hned s několika námitkami chybného věcného posouzení. Námitka nepřezkoumatelnosti však není důvodná. Krajský soud dostatečně reagoval na žalobu, odůvodnění rozsudku je srozumitelné a nabízí úplné posouzení věci, proti kterému stěžovatel ostatně podal poměrně detailní kasační stížnost. Místy stručnější odůvodnění plyne z toho, že stěžovatel u NSS již dříve neuspěl ve dvou věcech, které s touto věcí přímo souvisí (částečně rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2021, čj. 9 As 2/2021-44, a především rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2022, čj. 5 As 403/2020-52; ústavnost obou rozsudků navíc nezpochybnil ani Ústavní soud – viz usnesení sp. zn. II. ÚS 2708/21 a IV. ÚS 846/22). Krajský soud proto nechyboval, když v odpovídajících pasážích odkázel na dřívější rozsudky NSS. Ostatně z těchto dřívějších rozsudků do značné míry vyšel NSS též v řízení nynějším (viz dále).

III.A. Posouzení právní povahy obecně závazného nařízení z roku 1990 a mapy památkové zóny Králíky

[7] Stěžovatel předně namítal, že prohlášení památkové zóny vyhláškou nemělo oporu v zákoně, neboť ze zákona o státní památkové péči ve znění účinném ke dni prohlášení památkové zóny, tedy ke dni 1. 11. 1990, kdy nabyl tento akt účinnosti, nebylo zřejmé, má-li být památková zóna prohlášena právním předpisem, či správním rozhodnutím.

pokračování

[8] Právní povahou „vyhlášky“ KNV i mapy památkové zóny Králíky se NSS zabýval již v rozsudcích 9 As 2/2021 a především 5 As 403/2020. Krajský soud, byť mohl být při vlastním hodnocení zajisté sdílnější, nechyboval, převzal-li závěry rozsudku 5 As 403/2020, na který v podrobnostech odkázal (bod 14 rozsudku krajského soudu). NSS k tomu podobně jako v předchozích věcech opakuje, že podle § 6 zákona o státní památkové péči ve znění v roce 1990 mohl památkovou zónu prohlásit krajský národní výbor po předchozím projednání s ministerstvem kultury. Je pravda, že tehdy účinný zákon o státní památkové péči neříkal výslovně nic o formě, jakou měla být památková zóna prohlášena. Je však třeba zohlednit zákon č. 69/1967 Sb., o národních výborech, který v § 24a zmocňoval národní výbory k vydávání obecně závazných nařízení, kterými národní výbory ve svých územních obvodech plnily své úkoly (tedy i prohlašování památkových zón podle § 6 zákona o památkové péči). Za tohoto právního stavu tedy nebylo třeba, aby zákon o státní památkové péči výslovně stanovil formu prohlášení památkové zóny, neboť to již jasně řekl právě zákon o národních výborech.

[9] Právní předpis vydaný krajským národním výborem je pojmenován i nadepsán jako vyhláška. V záhlaví se uvádí: *„Plenární zasedání Východočeského krajského národního výboru v Hradci Králové se usneslo dne 17. října 1990 vydat podle § 24 zákona č. 69/1967 Sb., o národních výborech, ve znění pozdějších předpisů, a v souladu s ustanovením § 6 zákona ČNR č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, a § 2 vyhlášky ministerstva kultury ČSR č. 66/1988 Sb., kterou se provádí zákon o státní památkové péči, toto **obecně závazné nařízení**“* (zvýraznění doplnil NSS). Ačkoli je tedy předpis označen jako vyhláška, formálně se skutečně jedná o obecně závazné nařízení krajského národního výboru.

[10] Prohlášení památkové zóny Králíky obecně závazným nařízením krajského národního výboru bylo proto v souladu s právní úpravou platnou v roce 1990.

[11] K námitce, že není jednoznačné, zda byla památková zóna vyhlášena ve městě Králíky v okrese Ústí nad Orlicí, či v obci Králíky v okrese Hradec Králové, se NSS již opakovaně vyjádřil. Již v rozsudku 9 As 2/2021 NSS především s odkazem na archivní materiály, památkově hodnotnější historické jádro města Králíky a na mapu, která vymezuje území památkové zóny a která zjevně zachycuje území města Králíky, nikoli obce Králíky, dospěl k závěru, že památková zóna byla nepochybně vyhlášena ve městě Králíky v okrese Ústí nad Orlicí (bod 27). Tento závěr potvrdil i bod 38 rozsudku 5 As 403/2020 a NSS s ním souhlasí i v nynější věci.

[12] NSS se v rozsudcích 9 As 2/2021 a 5 As 403/2020 vyjádřil i k právní povaze mapy památkové zóny. Podle čl. 2 obecně závazného nařízení jsou hranice památkových zón vyznačeny v plánech památkových zón uložených podle čl. 6 odst. 2, tedy u několika správních orgánů tam vypočtených. Cit. čl. 2 obecně závazného nařízení navazuje na § 2 odst. 2 prováděcí vyhlášky č. 66/1988 Sb., podle kterého se hranice památkové zóny vyznačí v územně plánovací dokumentaci. Mapa památkové zóny Králíky tedy představuje plán památkové zóny podle čl. 2 obecně závazného nařízení, resp. § 2 odst. 2 vyhlášky č. 66/1988 Sb. Mapa byla zpracována při předběžném projednání možnosti vyhlásit památkovou zónu a bez dalších úprav se naplněním podmínek čl. 6 odst. 2 obecně závazného nařízení stala podkladem územně vymezujícím památkovou zónu (shodně 9 As 2/2021, bod 28, 5 As 403/2020, bod 37). Není tak pochyb, že mapa památkové zóny

tvoří součást obecně závazného nařízení a vymezuje územní podobu památkové zóny Králíky, do které spadá i stěžovatelem spoluvlastněný rodinný dům.

[13] Stěžovatel v nynějším řízení nepředložil žádné důvody, proč by se NSS měl od právě uvedených závěrů odchýlit. Vzhledem k opakovanému rozhodování správních soudů ve stěžovatelově věci nemusel krajský soud výslovně provádět test ústavnosti či zákonnosti obecně závazného nařízení, resp. mapy památkové zóny. K nálezu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 63/04 (N 61/36 SbNU 663; 210/2005 Sb.) - *vyhláška města Prostějov*, na který se stěžovatel odvolává, je třeba dodat, že tam rozvedený ústavní test se pro nynější kauzu v úplnosti ani nehodí, protože směřuje na obecně závazné vyhlášky přijímané podle Ústavy ČR. Ústava ČR nabyla účinnosti v lednu 1993, stěžovatelem zpochybněné obecně závazné nařízení vydal krajský národní výbor za jiného ústavního systému o tři roky dříve. Správní soudy včetně NSS se právní povahou obecně závazného nařízení KNV i mapy památkové zóny Králíky opakovaně zabývaly a vždy dospěly ke shodnému závěru, že jsou v souladu se zákonem.

III.B. *K testu proporcionality mezi omezením stěžovatelova vlastnictví a veřejným zájmem na památkové péči*

[14] Dále stěžovatel namítal nedostatečné provedení testu proporcionality omezení jeho vlastnického práva. Krajský úřad prý neprovedl test tak, jak mu to uložil Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích v předchozím rozsudku sp. zn. 52 A 4/2011. V testu proporcionality se krajský úřad navíc zabýval pouze cenovým srovnáním plastových a dřevěných oken, nikoli i dalšími kritérii.

[15] K tomu uvádí NSS následující. Pečlivé zvažování proporcionality (přiměřenosti) omezení vlastnického práva vůči veřejnému zájmu na zachování památkové hodnoty lokality NSS opakovaně ve své judikatuře zdůrazňuje (souhrnně k tomu např. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2019, čj. 2 As 160/2018-29, bod 15 a zde cit. judikatura).

[16] Podle NSS byl správními orgány provedený test proporcionality dostatečný. Správní orgány vážily na jedné straně veřejný zájem na zachování památkové hodnoty památkové zóny, tento veřejný zájem porovnávaly s omezením vlastnictví stěžovatele. Zejména na základě vyjádření Národního památkového ústavu (postup předvídaný § 14 odst. 6 zákona o státní památkové péči) a znaleckého posudku dospěly k závěru o nepřipustnosti umístit na rodinný dům plastová okna. Správní orgány se dále zabývaly polohou stěžovatelova domu v památkové zóně (dům se nachází v části A památkové zóny, tedy v území určujícím její charakter), umístěním vyměňovaných oken (správní orgány v minulosti připustily osazení plastových oken do zahradních průčelí domů, do uličních průčelí ovšem plastová okna nepovolují, a naopak vyžadují okna dřevěná). Správní orgány též srovnaly cenu dřevěných a plastových oken (1 kus dřevěného okna byl zhruba o polovinu dražší než 1 kus plastového okna), ohledně vyšší ceny dřevěných oken opakovaně odkázaly stěžovatele na možnost refundace zvýšených nákladů z fondu památkové péče zřizovaného městem Králíky i Programu podpory kultury a památkové péče zřizovaného Pardubickým krajem, včetně pomoci s podáním žádosti o tuto refundaci (k uvedenému srov. s. 5 odst. 3 rozhodnutí městského úřadu a s. 7 bod 14 rozhodnutí krajského úřadu).

pokračování

[17] I podle NSS byl proto test proporcionality dostatečný a stěžovatelova námitka, že nebyly zodpovězeny všechny okruhy vymezené krajským soudem v rozsudku 52 A 4/2011, není důvodná.

III.C. *K chybějící kopii internetové stránky ve správním spisu*

[18] Dále stěžovatel namítal, že městský úřad jako správní orgán prvního stupně nezaložil do správního spisu kopii internetové stránky, kterou použil jako podklad rozhodnutí. Krajský soud se navíc nezabýval obsahem kopie této internetové stránky. Pokud by tak učinil, dospěl by k závěru, že kopie internetové stránky neobsahuje údaje, které z ní městský úřad použil v rozhodnutí. Konečně stěžovatel namítal i neurčitost závěru městského úřadu, který jako podklad rozhodnutí vzal i svůj vlastní názor učiněný na základě znalosti a posouzení místa, aniž však konkrétněji uvedl, jaké závěry ze znalosti a posouzení místa vyvodil.

[19] Ani žádná z těchto námitek není důvodná. Krajský soud v bodu 17 rozsudku především správně uzavřel, že kopii internetové stránky do správního spisu doplnil krajský úřad v odvolacím správním řízení. Tím krajský úřad zhojil pochybení městského úřadu, a toto pochybení tak nemohlo mít žádný vliv na zákonnost správního řízení. Správní řízení je totiž ovládáno zásadou jednotnosti, podle které tvoří prvostupňové i odvolací správní řízení jeden celek (shodně např. rozsudek NSS ze dne 2. 12. 2020, čj. 1 As 276/2020-96, *Spokojené Díly*, bod 93).

[20] Pro nepřípustnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. se NSS nezabýval námitkou obsahové nedostatečnosti kopie internetové stránky. Tuto námitku totiž stěžovatel nevzněl v řízení před krajským soudem, byť to jistě učinit mohl. V žalobě namítl pouze nevložení kopie internetové stránky do správního spisu městským úřadem (s. 13 - námitka č. 4 žaloby).

[21] Důvodnou neshledal NSS ani námitku neurčitosti závěru městského úřadu, který jako podklad rozhodnutí vzal i vlastní názor učiněný na základě znalosti místa. Z rozhodnutí jako celku je zřejmé, že městský úřad vlastní znalostí a posouzením místa podpořil závěr o památkové exponovanosti lokality. Na takovém závěru městského úřadu není podle NSS nic divného. Odpovídá též § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči, podle kterého vydává závazné stanovisko obecní úřad obce s rozšířenou působností. Jde o správní orgán, který má blízko k památkově významné lokalitě, může tak zajistit odpovídající ochranu mj. právě na základě znalosti místních poměrů.

III.D. *K údajným pochybením správních orgánů ohledně fotodokumentace a znaleckého posudku*

[22] Dále stěžovatel namítal nedostatky ohledně fotodokumentace a znaleckého posudku, které byly rovněž podklady správních rozhodnutí. Ačkoli je ve správním spisu založen záznam z 2. 9. 2019 o doplnění fotodokumentace do správního spisu (městský úřad si fotodokumentaci vyžádal od zpracovatelky znaleckého posudku), soupis správního spisu předaný stěžovateli při nahlížení do spisu dne 23. 9. 2019 dokládá, že tato fotodokumentace do správního spisu vložena nebyla. Fotodokumentace také nebyla provedena jako důkaz listinami podle § 53 správního řádu.

[23] Ani tyto námitky nepovažoval NSS za důvodné. Správní spis na č. l. 252 (85), čj. 13586/2019, obsahuje úřední záznam ze dne 2. 9. 2019 o doplnění fotodokumentace do správního spisu, na který navazuje fotodokumentace v podobě 5 ks fotografií. Dále správní spis na č. l. 262 (92) obsahuje úřední záznam o nahlížení do správního spisu ze dne 23. 9. 2019, na který odkazuje stěžovatel. Stěžovatelem předložený záznam o nahlížení do správního spisu se neshoduje s tím, který je založen ve správním spisu. Stěžovatelem předložený záznam o nahlížení, na rozdíl od toho založeného ve správním spisu, není podepsán, k záznamu o nahlížení založeném ve spisu není připojen seznam dokumentů obsažených (podle stěžovatele ke dni nahlížení) ve správním spisu (stěžovatel se tím snažil prokázat, že fotodokumentace nebyla ke dni nahlížení součástí spisu). Stěžovatelem předložený dokument tak neodpovídá dokumentu, který je založen ve spise. Proto se mu nepodařilo zpochybnit, že fotodokumentace byla od 2. 9. 2019 součástí správního spisu.

[24] Důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného není ani skutečnost, že fotodokumentaci neprovedly správní orgány jako důkaz listinami podle § 53 správního řádu. Podle § 53 odst. 6 správního řádu se důkaz listinou za přítomnosti osob provádí přečtením nebo sdělením jejího obsahu. NSS však již dříve upozornil, že by bylo neúčelné, aby správní orgán musel informovat účastníka řízení o tom, že v nějaký den a hodinu si hodlá přečíst listinu, a tak ji provést jako důkaz. Tím spíše, že správní orgán není povinen sdělovat účastníkům řízení předběžný úsudek o důkazu plynoucím z provedeného důkazního prostředku. Své úvahy o hodnocení důkazu vtělí správní orgán až do odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). S obsahem listinného důkazního prostředku se účastník řízení může seznámit při nahlížení do spisu, či např. když se seznamuje s podklady před vydáním rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2016, čj. 1 As 80/2016-30, bod 20), což samozřejmě platí i v nynějším případě.

[25] Ohledně nedostatků znaleckého posudku stěžovatel namítal, že městský úřad pořídil znalecký posudek na základě příkazu krajského úřadu, nikoli na základě vlastní úvahy, aniž zkoumal naplnění podmínek § 56 správního řádu. Dále stěžovatel namítal, že městský úřad zadal k zodpovězení nesprávné otázky; otázka exponovanosti lokality i stavu nemovitosti je otázkou skutkového zjištění. Zodpovězení těchto otázek je věcí správního uvážení správního orgánu, nikoli věcí posouzení znalcem.

[26] Ani tyto námitky nejsou důvodné. Námitkou ohledně povahy otázek posuzovaných znaleckým posudkem se obšírně zabýval NSS již v rozsudku 5 As 403/2020 (body 42 až 46). Z tohoto rozsudku vyšel i krajský soud a ani NSS ve zdejší řízení nemá důvod se od těchto závěrů odchýlit. NSS ve věci 5 As 403/2020 dospěl k závěru, že ustanovení znalkyně nelze nic vytknout, a to ani z hlediska její odborné kvalifikace, ani z hlediska znaleckého úkolu, který spočíval v zodpovězení otázek:

- 1) exponovanosti místa stěžovatelem spoluvlastněného rodinného domu z pohledu historicky kulturního významu, a
- 2) vhodnosti materiálu pro výměnu oken s přihlédnutím k exponovanosti místa stěžovatelem spoluvlastněného rodinného domu z pohledu historicky kulturního významu.

Obě uvedené otázky jsou otázkami směřujícími k vyřešení skutkových odborných otázek a jejich zadání dle názoru NSS nelze vnímat jako zbavení se vlastní odpovědnosti ze strany správních orgánů a rezignaci na zásadu materiální pravdy a zásadu volného hodnocení

pokračování

důkazů, jak naznačuje stěžovatel. Znalecký posudek navíc ohledně obou otázek v zásadě potvrdil závěry Národního památkového ústavu, neboť dospěl k závěru, že dům je z pohledu historicky kulturního významu exponovaný (to je dáno především jeho polohou v městské památkové zóně, ale také tím, že je součástí prostředí národní kulturní památky poutního areálu Hora Matky Boží u Králík s kostelem Nanebevzetí Panny Marie; dům je na přístupové cestě k poutnímu místu), a že vhodnými materiály pro výměnu oken domu jsou materiály tradiční – konkrétně dřevo, sklo a kov v odpovídajícím zpracování, nikoli plast, jak se domáhá stěžovatel.

III.E. *K otázce, zda správní orgány nadřadily znalecký posudek nad ostatní podklady a k hodnocení vyjádření Národního památkového ústavu*

[27] Dále stěžovatel namítal, že správní orgány znalecký posudek nadřadily nad ostatní podklady rozhodnutí, zejména nad stěžovatelem předložené stanovisko. Ani tato námitka však není podle NSS důvodná. Z průběhu správního řízení je zřejmé, že správní orgány se nespokojily pouze se znaleckým posudkem, ale vyšly též z negativního vyjádření Národního památkového ústavu, jakož i z dalších zjištění nabytých v průběhu správního řízení (např. provedená místní šetření, jakož i obecná znalost lokality městským úřadem). Vedle toho správní orgány řádně a srozumitelně odůvodnily odmítnutí stanoviska, podle něhož bylo osazení plastových oken na rodinný dům možné. Správní orgány zohlednily, že závěry stanoviska jsou v rozporu se závěry vyjádření Národního památkového ústavu i znaleckého posudku; autor stanoviska je autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby (jak je patrné z otisku jeho razítka na stanovisku), nikoli znalcem se zaměřením na památkovou péči; v neposlední řadě autor pomíjí specifické poměry posuzovaného místa a jeho významnou památkovou exponovanost. Ta je totiž dána nejen městskou památkovou zónou, ale také tím, že dům se nachází na jedné z hlavní ulic, na niž navazuje cesta k již zmíněnému poutnímu areálu, který je národní kulturní památkou (opět shodně 5 As 403/2020, bod 47).

[28] Důvodná není ani námitka, že vyjádření Národního památkového ústavu, který shledal dočasnou výměnu oken nepřijatelnou, je vnitřně rozporné, odborně nedostatečné a nevychází ze skutečného stavu věci. Tuto argumentaci totiž stěžovatel uvedl pouze obecně, konkrétněji jen zkratkovitě uvedl, že stávající okenní výplně byly upraveny v roce 2015 a není tedy pravda, jak konstatoval ústav, že jsou okenní výplně neměněny od roku 2012. Již krajský soud v bodu 19 rozsudku dospěl k správnému závěru, že vyjádření Národního památkového ústavu není rozporné ani nevykazuje vady ohledně nedostatečné odbornosti závěrů. Rovněž podle NSS ústav dostatečně zohlednil polohu stěžovatelova domu v městské památkové zóně, zohlednil i širší celek městské památkové zóny s národní kulturní památkou Hory Matky Boží u Králík. Drobná nesrovnalost ohledně přesného data poslední výměny okenních výplní nemůže na přesvědčivosti vyjádření nic změnit. Jde jen o podružnou skutečnost, která nijak neovlivňuje přesvědčivý (byť pro stěžovatele nepříznivý) závěr.

III.F. *K zákazu diskriminace a ochraně legitimního očekávání*

[29] Stěžovatel též namítal, že postup správních orgánů byl diskriminační a v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Stěžovatel upozornil, že městský úřad v lokalitě městské památkové zóny povoluje výměny střešních krytin za krytiny z recyklovaného plastu.

Povoluje-li městský úřad výměny střešních krytin, měl by stěžovateli povolit i výměnu oken.

[30] NSS k tomu uvádí následující. Jak říká též § 2 odst. 4 správního řádu, správní orgán dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Již na první pohled je však zřejmé, že v nynější věci se o shodné nebo podobné situace nejedná - stěžovatel požaduje osazení plastových oken, argumentuje však výměnami střešních krytin. Ani tato námitka tedy není důvodná. V podrobnostech NSS odkazuje na bod 55 rozsudku 5 As 403/2020, ve kterém NSS stěžovateli již sdělil totéž. Rozdíly v možnosti kladení střešní krytiny proti oknům stěžovateli vysvětlil i žalovaný na s. 7 a 8 svého rozhodnutí. Plastové střešní krytiny byly v památkové zóně připuštěny pouze v minimu případů, a to vzhledem ke složité situaci ohledně eternitových šablon, které od počátku 20. století v lokalitě průběžně nahrazovaly původně šindelové krytiny a které byly ovšem zdravotně závadné. Dřevěná okna, na rozdíl právě od eternitových šablon střešních krytin, jsou stále masově vyráběna a jejich obstarání nečiní větší problémy. Okenní výplně na domech v památkové lokalitě vnímá pozorovatel pohybující se po ulici v památkové zóně daleko intenzivněji než střešní krytinu.

III.G. *K neúměrné délce řízení a opakovaným průtahům*

[31] Závěrem stěžovatel namítal i neúměrnou délku řízení a opakované průtahy. Neuvedl však, jak konkrétně se neúměrná délka řízení, resp. průtahy, projeví na zákonnosti přijatých správních rozhodnutí. Správní řízení trvající téměř dekádu jistě není v pořádku, samo o sobě (bez konkrétní stěžovatelovy námitky, jak se délka řízení negativně projevila na jeho právech) však nezakládá důvod ke zrušení správních rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Kasační stížnost tedy nebyla důvodná, proto ji NSS zamítl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak NSS náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly žádné náklady, které by se vymykaly z jeho běžné úřední činnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2023

Zdeněk Kühn
předseda senátu